

Над колискою

Олександр Олесь

Спить мій малесенький, спить мій синок...
Спить він, наслухавшись дивних казок.

Нащо ж ти віченьки знову розкрив?!
Спи, моя пташко, то вітер завив.

Стогне і виє уже він давно,
Б'ється і стука у наше вікно...

Геть, розбишако, в далекі степи!..
Спи, моя ластівко, солодко спи!

Ось уже й вітер зовсім занімів...
Мабуть, заснуть під намет полетів...

Холодно зараз в лісах і лугах —
Все потонуло в глибоких снігах.

Бігають зайчики, мерзнуть, тремтять,
Затишок хочуть собі відшукать.

Ось, вони вгляділи, кущик стоїть, —
Годі! Давно вже лисичка там спить.

Кинулись знову кудись на грядки —
Ой, там ночують сьогодні вовки.

Краще ви в поле біжіть, за лісок...
Знайдете там ви соломи стіжок —

Глибше забийтесь, зарийтесь в снопки,
щоб не знайшли вас голодні вовки...

Спи ж, мій малесенький, годі гулять...
Зайчики білі давно уже сплять.